TÝDENÍK

politika

ROČNÍK I.
ČÍSLO 43 cena 3,70,-

ČTVRTEK 21.11. - 27.11. 1991

SOUKROMÝ LIST PRO POLITIKU A EKONOMIKU

Zločiny V. Havla proti národu

Na zločiny naší současné politické reprezentace kvalifikovaných jako trestný čin vlastizrady jsme v Týdeník Politika upozorňovali už mnohokrát. Pouhé konstatování těchto zločinů je natolik průkazné, že se obejde bez jakéhokoli komentáře. Svědčí o tom i následující přehled zločinů spáchaných prezidentem republiky Václavem Havlem:

1. Nechal se zvolit prezidentem starým komunistickým Federálním shromážděním (a to za spolupráce s StB).

2. Ještě než se nechal zvolit, omluvil se Sudetským Němcům za jejich spravedlivé odsunutí zpět do Říše v letech 1945-46.

3. V lednu 1990 už jako prezident udělil amnestii 75% zločinců, neboť propustil téměř 25 tisíc vězňů -recidivistů, což mělo za následek stovky vražd našich nevinných občanů a tisíce násilných loupeží. Jeho amnestie nemá v dějinách světa obdoby. (Na Západě při amnestiích propouštějí maximálně 3% vězňů s lehkými tresty.) Havel rovněž nechal zrušit trest smrti!

4. Svévolně zničil název Československé republiky tzv. pomlčkou a zničil znak čs. republiky. (Autorem je jeho kamarád Joska Skalník).

5. Zmanipuloval volby 1990, poškodil opoziční politické strany a jejich funkcionáře. (Použil k tomu profesionální praxi z odd. Destrukce StB.) Rozbil ČSL, ČSS a Republikánskou stranu...

6. Podle smlouvy s StB a KGB se nezasadil o potrestání zločinců a velezrádců z KSČ a StB, počínaje Husákem, Bilakem, Jakešem, Fojtíkem, Hofmanem a dalšími. Rovněž nepotrestal zločinecké gangy Sboru nápravné výchovy, odpovědné za vraždy mučedníků jako byl P. Wonka a další.

7. Dosadil k moci pomocí "jánabrachismu" asi sto rodin podle vlastního hesla "Na žádného našeho kamaráda nesmíme zapomenout"!

8. Zničil národní hospodářství, rozbil potravinový trh a pracuje k ožebračování nejširších vrstev národa ke hranici bídy. Sám se svojí mafií však jako milionář neustále bohatne.

9. Drastické zdražování základních životních potřeb obyvatel země až o 500%, bez předchozí privatizace a zrušení monopolů, přivádí statisíce rodin (zejména mladých s dětmi a důchodců) do bezvýchodné situace.

10. Zkorumpováním poslanců vysokými platy si vytvořil hlasovací mašinérii v našem parlamentě, která mu odhlasuje, co potřebuje.

11. Zvýšení zahraničního dluhu za jeden rok o 4 miliardy dolarů (ze 7 na 11 miliard) se rovná zničení ekonomické stability republiky. Klausova dvojí devalvace naší koruny je Havlův "podíl" práce na soustavném ničení národního hospodářství.

12. Záměrné rozhazování státních peněz na nákladné výlety do zahraničí celé vládnoucí mafie a vybraných rodin.

13. Do všech vlád dosadil záměrně své kamarády, lidi nezkušené, neschopné a nespolehlivé, kteří nás vedou do katastrofy. (Především své příbuzné a kamarády z hospod.)

14. Oboje volby v roce 1990 zmanipuloval pomocí StB rozséváním strachu, nejistot a nenávisti. Kdyby byly u nás v roce 1990 uplatňovány skutečně demokratické principy svobody, národ by asi těžko volil OF. I proto byly volby podvodné!

15. Havlovo členství a posluhování mezinárodní zednářské lóži, do které byl uveden a zasvěcen už v roce 1968 v USA šéfem Pen Klubu spisovatelem Arthurem Millerem (má 30. stupeň zasvěcení "Kádoš" - viz. symbol krátkých nohavic při nástupní ceremonii na Hradě koncem roku 1989) je v rozporu s nestranností úřadu prezidenta republiky.

16. Havel zavedl tvrdou totalitu jako za starého komunistického režimu; odposlechy telefonů, otevírání pošty, sledování členů opozice a její tvrdé potlačování v režimním tisku, rozhlasu a televizi.

17. Pokud už V. Havel po nás vyžaduje přinášení obětí pro Cikány a jiná parazitující etnika, proč v tom nejde osobním příkladem a nepřevezme na sebe část nákladů na jejich vydržování, část odpovídající jeho osobnímu majetku.

18. Cizácký milionář z pobělohorské německé šlechty Karl von Schwarzenberg, která germanizovala naše země, byl Václavem Havlem jmenován druhým mužem na Hradě českých králů.

Uvedené zločiny Václava Havla proti našim národům byly umožněny jedině z požehnání a podporou StB a KGB, jejichž scénář V. Havel spolehlivě plní. Podobně plní i scénář světové zednářské lóže. Po rozpadu OF a pod dojmem uvedených zločinů klesla jeho popularita u našich obyvatel až na pouhých 8%.

Protože lidé ve vládách, v parlamentě a především sám prezident již nemají mandát lidu a tudíž nikoho nezastupují, musí národ využívat demokratických práv, jako je **občanská neposlušnost, stávky a veřejný protest. Žádný kult osudu, žádná trpná pasivita, žádná národní oběť, ale naopak činy, napravení chyb a rychlé odvolání všech neschopných a těch, kteří své voliče zklamali!**

Proto je třeba energicky požadovat demisi současné politické reprezentace!

V. Markup

PROFESOR M. ZELENÝ DOPORUČUJE

Pod titulkem "Otázky demokratickému parlamentu" jsme otiskli v č. 32. Týdeníku Politika analytický materiál profesora Milana Zeleného, v němž formou konkrétních bodů vyzval budoucí, skutečně demokratický parlament, k předložení celkového účtu garnituře "listopadových" dočasníků.

V tomto materiálu, který vychází dnes, předkládá prof. M. Zelený návrh základních hospodářských, politických a společenských mechanismů, jejich vytvoření bude nezbytné pro neutralizování aspoň těch nejhorších devastací, způsobených našemu státu v ekonomické, politické a společenské sféře čtyřicetiletou degenerativní "činností" komunistické ideologie, a konečnými hrobaři z období řízené anarchie let 1990-1992.

Nezbytné mechanismy, jak je profesor Zelený ve své stručné analýze anticipuje, budou prvními příčkami žebříku k vystoupení z morálního a společenského kalu, v němž se především dvouletou vládou současné politické reprezentace nachází naše vlast.

J. Voříšek

Co uděláme?

Zpěváci budou zase zpívat a psanci opět psát.
Estébáci se jen dívat a hudeníci hrát.
"Bývalí" odstoupí - doufejme navždy - z forbíny absurdna životů nás všech.
Státníci budou opět řídit stát.

Dnes již v našem Společném státě nejde pouze o nalezení té nejspolehlivější či nejrychlejší cesty k demokracii a k tržnímu hospodářství, ale také o nápravu hlubokých hospodářských a společenských škod způsobených centrálněstranickým prosazováním tzv. Jediné možné cesty během onoho tragického Mezivládí diletantů let 1991-92.

Co uděláme? A jak?
Vše zcela jinak.

1. Okamžitě odvoláme všechny bývalé komunisty ze všech jmenovaných postů, veřejných funkcí, zastupitelských úřadů a hospodářských pozic. Začneme odshora, ne odzdola. Po dobu pěti let budou bývalí komunisté do veřejných funkcí pouze voleni a to jen na základě principů plné a přímé demokracie a po úplném zveřejnění informací o svém členství v KSČ.

2. Okamžitě odvoláme všechny jmenované funkcionáře u nichž je podezření, že své posty získali na základě nepotismu, t.j. na základě rodinných, příbuzenských, mileneckých, přátelských či náhodně úlisných vztahů k současným představitelům moci. Pouze kvalifikace, zkušenosti a funkční efektivnost rozhodují a budou rozhodovat - je třeba urychleně zkoncovat s příbuzenskými mafiemi diletantů.

3. Ustavíme Parlamentní vyšetřovací komisi, která objasní rozsah korupce a osobního profitérství mezi zaměstnanci a bývalými zaměstnanci ministerstev financí, hospodářství, privatizace a průmyslu, jakož i státních bank, státních obchodních institucí a zahraničních zastupitelstev. Všichni podezřelí jedinci budou okamžitě odvoláni a předáni řádným soudům. Jakýkoliv náznak osobní korupce musí být z veřejných věcí našeho Společného státu zásadně vymýcen.

4. Ustavíme stranicky nezávislý Výbor hospodářských odborníků pro záchranu a obnovu čs. hospodářství. Hlavním mandátem tohoto výboru bude vypracování návrhu Parlamentu k zastavení hospodářského "volného pádu". Tato krize byla účelově a kontrolovaně zavedena k 1. 1. 1991 nikým nevolenými a nikomu nezodpovědnými ekonomickými posluhy Mezivládí 1990-92. Zodpovědní strůjci a podpůrci tohoto "Scénáře" ekonomické reformy budou povoláni k plné a veřejné zodpovědnosti.

5. Výbor hospodářských odborníků, přímo zodpovědný Parlamentu, zároveň urychleně připraví principy decentralizované alternativní ekonomické reformy "šité na míru" jednotlivých podniků, oblastí a zemí. Zavádění tržního hospodářství nesmí být na újmu životní úrovně prostých obyvatel či za účelem obohacování členů bývalé i nové nomenklatury komunistů a neokomunistů.

6. Vyloučíme jakékoliv zneužívání ministerských postů k politickým a stranickým cílům. Na základě principů separace moci a vyloučení konfliktu zájmů bude vyloučeno, aby jakýkoliv ministr vlády suverénního státu byl zároveň aktivním představitelem interesů specifické politické strany, poslancem parlamentu a představitelem zájmů zahraničního kapitálu. Provinění proti principům separace bude postiženo Ústavním soudem našeho Společného státu.

7. Bezodkladně vyšetříme otázku "špinavých peněz" používaných jak v malé tak i ve velké privatizaci. Kde nelze dokázat, že složená částka představuje státem zdaněné legální příjmy, tam bude otázka převzetí vlastnického titulu předána k rozhodnutí soudům. Rozprodej národního majetku nesmí být zneužíván k "propírání" špinavých peněz. Žádná hotovost nebude přijímána státem, pouze bankovní šeky anebo přímé bankovní převody.

8. Jednotlivé země Společného státu musí převzít plnou hospodářskou, rozpočtovou, daňovou i bankovní autonomii a zodpovědnost. Centru přináleží zodpovědnosti v oblastech obranyschopnosti, zahraniční politiky, vnitřního bezpečí a společné infrastruktury, případně další povinnosti výslovně předané do kompetence Centra jednotlivými zeměmi. Systém tří zbytečných a kompetenčně se překrývajících "vlád", parlamentů a jejich byrokracií bude zrušen.

9. S okamžitou platností budou zastaveny veškeré státem placené cesty, dovolené a "přejímání cen" vládními představiteli v zahraničí. První povinností všech vládních činitelů musí být otázky národní: hospodářské, sociální, bezpečnostní a ekologické. Parlament posoudí a schválí nutné zahraniční cesty a vyžádá plné zúčtování a zhodnocení výsledků po návratu. Zastavují se veškeré osobní projekty týkající se uniforem, erbů, medailí a monumentů: je třeba obnovit pořádek, kompetenci a kulturu ve státních věcech.

10. Kriminalita v ulicích našeho Společného státu musí skončit! Mimořádná opatření týkající se amnestovaných zločinců, privilegovaných či preferovaných skupin, pravomocí a povinností policistů, jakož i podpůrné úlohy občanských svépomocných sdružení budou předložena Parlamentu a zavedena do praxe. Každý občan se bude cítit bezpečný a svobodný, kdekoliv a v kteroukoliv dobu, bez dalších odkladů či prodlení.

11. Ministerstvo vnitra bude zrušeno s okamžitou platností a všichni jeho zaměstnanci propuštěni. Na základě profesionálních konkurzů budou znovunajati jen ti nejlepší odborníci v oblastech vojenské a hospodářské kontrašpionáže, jakož i ve sférách mezinárodní (a mezioblastní) kriminality a obchodu s drogami. Policie bude od ministerstav zcela oddělena a efektivně organizována podle zemí, oblastí a obcí.

12. Veškeré formy diskriminace proti Čechům a Slovákům žijícím v cizině budou zastaveny. Vyšetříme morální i ústavní legalitu zákona č. 87 o mimosoudních rehabilitacích a devizového zákona z 28. listopadu 1990. Čs. emigrace představuje cennou větev národního stromu a nelze dopustit její oslabení či dokonce odumření v rukou neokomunistických diletantů. Místo závisti, nenávisti a vládního ponižování je třeba nastoupit cestu úzké spolupráce s čs. exilem a emigrací.

13. Znovuobnovíme a právně zajistíme dodržování logické posloupnosti reformních a transformačních kroků: (1) ústava a zákon; (2) privatizace a demonopolitace; (3) liberalizace cen a mezd; (4) modernizace; (5) nezávislá kontrola a vyhodnocení. Porušování této logiky

bude považováno za nezákonné; svévolné a vědomé narušování za sabotáž.

14. Obnovíme svobodu projevu a nezávislost veřejných sdělovacích prostředků: bývalí komunistvé a jejich "juchající" svazáci neo-neutuchajícího optimismu musí opustit absurdní forbínu. Profesionalismus, ne ideologie, bude charakterizovat veřejné informace v ČSFR. "Neumístění uchazeči o práci" budou opět nezaměstnaní a "vnitřní zadluženost podniků" bude opět bankrotem: neokomunistická hantýrka a ničení mateřského jazyka přestanou.

15. Navážeme na staleté tradice našich národů a našeho Společného státu, odmítneme kosmopolitismus, pochlebování a ponižování se před cizinou. Národní kapitál, národní kapitalismus a národní kapitalisté, odkaz to všech zdánlivě zapomenutých Baťů, Ottů, Klementů, Kočích, Böhmů a Škodů, se stanou celostátním projektem a účelnou mobilizací novodobých podnikatelů, t.j. nás všech. Nedovolíme, aby se naši lidé, tvořiví, vynalézaví a pracovití, stali opět prostými námezdními panáky na neokomunistické šachovnici "spekulantů všech zemí".

Parlamenty musí jednat

Ještě není pozdě! Je třeba se učit z chyb druhých, ne z chyb vlastních.

Způsob koncipování a provádění Klausovy-Balcerowiczovy reformy, tzv. Jediné možné cesty, zaručuje maximální korupci, osobní "podnikatelství" ministerských pracovníků, úplatky, volné "podnikání" bývalých komunistů a veksláků, nezajištěné garance kreditu a půjček, osobní konflikt zájmů ministrů a zahraničních "partnerů" (viz. Klaus & Coca-Cola), atp.

Na příkladě Polska se dnes lze přesvědčit do jaké míry se finanční a bankovní korupce tzv. Jediné možné cesty již rozšířila.

Dne 1. září 1991 byl polským Parlamentem odvolán ředitel Národní centrální banky Grzegorz Wojtowicz (o dva týdny později zatčen) a sedm vysokých bankovních funkcionářů - i s Wojtowiczovým prvním náměstkem Wojceichem Prokopem - bylo zatčeno. Tito lidé vystavili přes US$ 450 milionů nekrytých kreditových garancí - jen při prvním, povrchním součtu.

Současně byl odvolán i náměstek ministra financí Balcerowicze Janusz Sawicki, hlavní to "manažer" polského národního dluhu. Policie zatkla i jeho dva spoluúředníky, kteří prostě nemohli "najít přes US$ 177 milionů.

I v ČSFR jsou dnes peníze "ulévány" do osobních účtů ministerských "podnikatelů a jejich zahraničních "partnerů". Jedním z největší skandálů je existence centrálního informačního systému (do nějž byly "ulity" již 2 miliardy Kčs). Tento systém je v rukou soukromých ministerských "ponikatelů" a představuje informační monopol o parametrech všech podniků čs. hospodářství a hlavně: jde zde o hrubě porušení suverenity a bezpečnosti čs. státu.

Je tedy třeba urychleně jednat.

V rámci šetření a slyšení o motivech a dopadech tzv. radikální hospodářské reformy je třeba také neprodleně vytvořit republikové a federální parlamentní komise, které vyšetří a vyhodnotí rozsah korupce, sebeobohacování a rozprodávání národního majetku mezi pracovníky ministerstev financí, hospodářství a privatizace, jakož i pracovníky personálně propojených mafiánských státních bank.

Parlamenty musí konečně jednat.

Prof. Milan Zelený

PRO KOHO SE ROZHODNE

Že tak zvaná Jediná správná cesta V. Klause k přestavbě národního hospodářství (jejíž skutečné cíle se od proklamovaných liší tolik, jak se jen může lišit pravda od lži) neprobíhá ani zdaleka podle plánu, je dostatečně zřejmé. Bližší údaje o tom jsme přinesli ve stati "Velká privatizace a tzv. kuponová metoda" v 41. čísle TP.

Dnes se pokusím o nástin několika - v podstatě nouzových a zoufalých improvizací - jimiž se může ministr Klaus pokusit o oddálení vlastní zodpovědnosti za současný tristní stav čs. ekonomiky:

1) **Měnovou reformu**, ke které by ovšem musel získat předběžný souhlas MMF a dalších řídících orgánů (což je velmi nepravděpodobné). Další nevýhodou tohoto "řešení" by byly velmi vážné potíže na domácí scéně, protože by tím vlastně připravil zloděje a čachráře se státním majetkem o výsledky jejich "činnosti" - a jsou to právě oni, kdo mu od počátku dávají politickou podporu.

2) **Zvyšování zahraniční zadluženosti,** s následujícími nevýhodami - jednak už bude velice těžké najít ochotné věřitele, a hlavně by to bylo prakticky veřejné přiznání krachu tzv. hospodářské transformace, což rovněž není v zájmu MMF.

3) **Uvolněním hyperinflace** jednoduchou metodou odblokování růstu mezd, což by znamenalo nastoupení tzv. polské cesty - s negativními dopady jako v předešlé variantě.

4) **"Ústupem za kulisy"** - třeba formou bolestínského prohlášení, že pro svoji geniální reformu prostě nenašel dostatek podpory a potřebného klidu k jejímu dokončení, přičemž za viníka tohoto neúspěchu označí cokoliv a kohokoliv kromě sebe.

5) **Odložením kupónové privatizace** (jako hlavního atributu své reformy) s nadějí na brzký rozpad čs. federace a zachránění vlastní osoby na nějakém připraveném místě v cizině (např. jako expert MMF, konsultant cizí firmy a podobně).

V každém ze zmíněných pokusů o "záchranu" poneseme důsledky tohoto jednání my všichni, kteří nepatříme ke garnituře vyvolených.

J. Voříšek

To snad není pravda!

Dočetl jsem se v tisku, že po nedávném podmínečném propuštění z vězení soudruh Miroslav Štěpán uspořádal autogramiádu při příležitosti vydání svých "Vzpomínek". Článek o tom jsem četl snad desetkrát a nevěřil svým očím. Taková provokace! A ono se ještě najde tisíc pětset čecháčků, kteří ve stejném dnu onen paskvil koupí. Vzpomínám na léta 1954-55, kdy jsem po propuštění z komunistického gulagu začal psát svoje vzpomínky na dobu věznění. Tehdy by se nenašlo jedno nakladatelství (kdybych ho pochopitelně navštívil), které by moje vzpomínky vydalo a navíc k tomu uspořádalo autogramiádu.

Maně vzpomínám na dobu "chartistického disentu", kdy jednomu českému dramatikovi vydávali jeho knihy za hranicemi, za což pobíral tučné honoráře v cizích valutách a do práce jezdil v zahraničním automobilu. A komunisté vůbec nezakročili... A v daných souvislostech se nejednalo jen o našeho českého dramatika, ale i o řadu dalších "chartistických trpitelů".

Ještě mi scházejo, že při autogramiádě soudruha Štěpána nezpívali milci minulého a dnešního režimu Gott, Vondráčková, Štědroň a na soprán saxofon nehrál soudruh, pardon, pan Slováček.

Ze všeho už mi je špatně. Ale to je slabý výraz. Je mi, s odpuštěním, na zvracení.

V. Petřík

KDO VLÁDNE ČESKOSLOVENSKU

Vyvracet či zpochybňovat tvrzení o prožidovské orientaci polistopadové čsl. politiky obviňováním z antisemitismu považuji za argumentaci natolik naivní, že ji nemíním podrobněji komentovat. V polovině ledna letošního roku jsme v posledním čísle Mladé demokracie otiskli pozoruhodný materiál z pera amerického publicisty Johna Boowse "Kdo vládne Československu". Pro jeho závažnost a stálou aktuálnost se k němu ve zkrácené verzi vracíme znovu.

J. Tomáš

Prezident

V březnu 1989 se v soukromých pražských bytech připojovala k televizorům videokazeta s Havlovou hrou "Asanace", natočenou malou divadelní scénou v Německu. Na konci děje hry byl připojen asi osminutový fotografický přehled autorova života. Na jednom snímku je Václav Havel se všemi rituálními symboly svobodných zednářů korunován králem.

Otec a strýc Václava Havla byli členy zednářské lóže Bohemia. Otec stavěl své objekty výhradně pro židovské investory (kupř. Obchodní dům Brouk a Babka, obchodní dům ASO - nyní Perla, Barandovské terasy, palác Lucerna atd.), a výhradně pro židovské majitele. Strýc V. Havla vlastnil s židovskou kapitálovou účastí filmové ateliéry Barandov. Oba financovali Sionistické organizace, zednářské lóže, PEN-klub, oba byli členy Rotary-klubu. (PEN-klub je zednářská a židovská světová organizace, sdružující úspěšné spisovatele a vydavatele. Byl založen v roce 1921 v Londýně. Jeho činnost byla v dobách stalinského režimu zakázána. Po jeho obnovení v prosinci 1989 byl V. Havel zvolen jeho čestným předsedou.) Rotary-klub je obdobou PEN-klubu, sdružující úspěšné podnikatele, finančníky a průmyslníky. Nedávno obdržel V. Havel mezinárodní cenu Rotary.

Václav Havel byl zasvěcen do lóže svobodných zednářů v roce 1968 při svém pobytu v USA. Do lóže byl uveden Arthurem Milerem, prezidentem světového PEN-klubu, židem a bývalým americkým komunistou, spisovatelem a dramatikem (Spartakus a pod.). Havlovi se dostalo 30. svěcení podle amerického rituálu (Rituel of knight Kadosh z roku 1879).

Etika rytířů 30. svěcení (Kádoš) je v rituálu charakterizována takto: "Moi, rien q` ue moi, tout a` moi, tout pour moi et cela tous les moyens quels qu il soient". (Já jedině já, všem kvůli mně, vše pro mne, a to všemi možnými rpsotředky.) V zednářském řádu Kádoš (Chevalier-Kadosh) existuje 7 stupňů. V. Havel byl zasvěcen ve stupni 1. jako Le Kadosh Israelite (Kádoš Izraelita). Lev Trockij byl v roce 1919 v Moskvě zasvěcen do 33. stupně amerického rituálu lóže "Memphis-Israel", jako projev uznání za vybudování Rudé armády, považované za bojový materiál válčícího zednářství.

Svým stupněm zasvěcení byl Havel předurčen (vyvolen) pro výkonnou politickou roli, která se jeho zvolením prezidentem Československa nenaplnila zcela. V den své inaugurace předstoupil před veřejnost v krátkých nohavicích svých kalhot, což v nezasvěcené veřejnosti vzbudilo, rozpaky, zasvěcenci v celém světě však věděli, že patří králi bosákuslužebníku Židů.

Mezi jeho první rozhodnutí patřilo odřeknutí všech pomocí Palestincům a navázání diplomatických styků s Izraelem. Všechny politické změny v současném komunistickém světě souvisejí s židovským plánem na vybudování velkého Izraele, který předpokládá likvidaci odporu na straně Arabů. Proto se Havel nabídl jako zprostředkovatel v palestinskožidovském konfliktu na Středním Východě.

Obnovil všechny židovské společnosti ve státě a přislíbil transfer Židů z Ruska přes Československo, obnovil zednářské lóže, jejich členy se stali téměř všichni předurčení členové Charty 77 a Občanského fóra, vlády a diplomatického sboru, kteří jsou povoláni pro budoucnost k vybraným rolím. Krátce po svém zvolení navštívil Izrael, kde s rabínskou čepičkou na hlavě převzal čestný doktorát. Vídeňský Kurier přinesl fotografii Havla, na níž s židovskými modlícími řemínky na hlavě, opřen o Zeď nářků, šeptá hebrejské modlitby a skládá přísahu (sarkastická poznámka v textu pod obrázkem konstatovala, že Havel přestoupil na židovskou víru. Poznámka je nepradivá). Havel navštívil Masarykovo muzeum, které Židé postavili v Izraeli na památku svého velikého příznivce a spolupracovníka (T. G. M. byl svobodný zednář 28. svěcení francouzského rituálu Chevalier-Rose-Croix, Rytíř růžového kříže, zkráceně rosikrucián). **Židé a jejich světový propagační aparát prohlásili Havla za pokračovatele a následovníka T. G. Masaryka, čímž byla symbolicky stvrzena úloha Československa v evropské politice, navazující na jeho poslání z roku 1918.** V kuloárech byla zaregistrována zpráva, že Havel byl během své návštěvy v Izraeli predestinován pro funkci prvního prezidenta sjednocené Evropy v roce 2000. Havel se rovněž poklonil u hrobu zakladatele sionismu Theodora Herzla a zakladatele Izraele Weizmanna.

Ihned po svém zvolení prezidentem v prosinci 1989 vzal Havel pod ochranu KSČ a její členy, a dříve než se občanská veřejnost vzpamatovala, nechal v parlamentu odhlasovat zákon č. 15/1990 z 3. ledna 1990 o politických stranách, jímž byla zajištěna legalita existence KSČ pro budoucnost a právo na účast ve volbách. Svůj postoj odůvodnil thesemi politiky národního porozumění, humanitou, lidskými právy, odpuštěním a láskou k bližním. Tento jeho základní akt prokazuje, že komunismus nebude odstraňován.

V intencích svého poslání vytvořil Havel prezidentský režim a obklopil se poradci, jejichž počet kolísá mezi 43 a 52. Z nich ke kontaktům se zahraničím je určeno 16 a z nich je 9 Židů (Kohout, oba Pelikánové, Tigrid, a dal.). Zahraniční politiku svěřil třem Židům - Jiřímu Dienstbierovi ministerstvo zahraničí, Rudolfu Slánskému velvyslanectví v Moskvě a Ritě Klímové velvyslanectví v USA - všichni tři bývali komunisty. Kontrolu nad parlamentem a nově přijímanými zákony svěřil Židu Zdeňku Jičínskému, rovněž bývalému komunistovi a zkušeným komunistickým manipulátorům Ladislavu Lisovi, Jaroslavu Šabatovi, Alexandru Dubčekovi atd. K pomoci jim přisoudil svobodné zednáře: Miloše Zemana, Petra Kučeru, Josefa Stanka atd. Českou vládu svěřil bývalému komunistovi a svobodnému zednáři Petru Pithartovi. Koncepce veřejné správy byla svěřena Židu Oldřichu Černíkovi, bývalému předsedovi federální vlády roku 1968 a členu ÚV KSČ od roku 1960. Vede Sdružení měst a obcí, které připravuje organizaci komunálních voleb na podzim 1990. Předsedou svých zahraničních poradců jmenoval Havel protiústavně knížete Johana Karla von Schwarzenberga, svobodného zednáře, v jehož vídeňském paláci (z něhož učinil hotel, herny atd.) byla uskutečňována jednání zainteresovaných tajných služeb o poslání Charty 77, schvalovány osoby pro vládní funkce atd.. Odtud byla také kontaktována Rada svobodného Československa v USA, jejíž předseda Povolný (nyní rovněž jeden ze zahraničních poradců prezidenta) připustil komunistickou emigraci do jejího vedení už v roce 1975, v intencích koncepce, připravované pro změny v Evropě (kupř. Žid Arnošt Lustig jako místopředseda

České akademie pro vědy a umění v USA atd.). Za své osobní přátele prohlásil Havel m.j. Židy jako Ludvíka Vaculíka, komunistu, který v padesátých letech psal projevy a knihy pro Antonína Zápotockého, či Žida a trockistu Petra Uhla, kterému svěřil ČTK a kontrolu nad tiskem. Jiným jeho přítelem a příležitostným poradcem je Žid Eduard Goldstücker. Hospodářská reforma byla svěřena jinému Židu - Waltru Komárkovi.

Téměř hromadné nasazení Židů v prezidentském režimu V. Havla neumožňuje pochybovat o orientaci jeho politiky a jejích cílů.

Charta 77

Z prvních 217 signatářů Charty 77 z 1. 1. 1977 bylo 156 bývalých komunistů, mezi nimiž se nalézají jména osob, zkompromitovaných terorem v padesátých letech jako kupříkladu: František Kriegel, Žid, v roce 1948 ředitel kádrového odboru Lidových milicí, který posílal kádrové naděje do StB,

- Ladislav Lis, býv. místopředseda ČSM, později mnoholetý funkcionář ROH a fanatický vyznavač marxismu,
- Ludmila Jankovcová, členka všech komunistických vlád v prvním dvacetiletí vlády KSČ,
- Gertruda Sekaninová-Čakrtová, nám. min. zahraničí, židovka, fanatická komunistka padesátých let,
- Jiří Hájek, jeden z nejtvrdších ministrů školství a v roce 1968 ministr zahraničí,
- Věnek Šilhán, býv. tajemník městského výboru KSČ (nyní lektor VŠE),
- Miroslav Kusý, v roce 1968 ved. ideologického odděl. ÚV KSS, nyní rektor bratislavské university,
- Jarmila Taussigová, v roce 1948 ředitelka kádrového odd. ÚV KSČ,
- Rudolf Slánský, syn býv. gener. tajemníka KSČ, Žid, po smrti (popravě) svého otce fanatický komunista a spolupracovník StB,
- Pavel Kohout, básník, v padesátých letech fanatický komunista a svazák, Žid,
- Jaroslav Šabata, fanatický svazák a komunista (v padesátých letech vyloučil ze studia a poslal do TNP mnoho studentů v Brně,
- Luděk Pachman, šachista, fanatický komunista a svazák v padesátých letech.

Charta 77 byla od počátku koncipována jako zednářská lóže (horizontální organizace). Ve svém prohlášení z 1. 1. 1977 konstatuje, že nechce škodit komunistickému režimu, ale chce s ním vést konstruktivní dialog. Reakce, která byla proti Chartě 77 vedená ÚV KSČ, měla za cíl na Chartu upozornit, nikoli jí uškodit.

Celou dobu své existence pracovala Charta 77 se souhlasem a pod kontrolou Státní bezpečnosti a KGB. Přesto, že materiály vydávané 2x měsíčně VONS byly výhradně protizákonné (min. podle § 112 tr. zákona: poškozování zájmu republiky v cizině), nebylo proti vydavatelům zakročeno, jak to v každém jiném případě bez výjimky odpovídalo praxi StB. Je mimo jakoukoli pochybnost, že kdyby činnost Charty nebyla žádoucí, byla by taková skupina lidí zlikvidována během 24 hodin a nikdo ve veřejnosti by se o její existenci ani nedozvěděl; jako to bylo zcela běžné ve všech ostatních případech lidí a skupin, likvidovaných za činnost proti státu. Charta však bez jakéhokoliv omezení vydávala knihy, prohlášení, poskytovala interview Svobodné Evropě, Hlasu Ameriky a BBC, v posledních měsících před převratem její členové dokonce cestovali do zahraničí (Jiří Hájek aj.), kde vedli politické rozhovory atd. Celých 13 let existence Charty se jí dostávalo obrovské propagační a finanční pomoci ze zahraničí.

Finanční prostředky pro činnost Charty 77 a pro soukromý život jejich vůdců shromažďoval v zahraničí František Janouch, Žid, zeť akademika Arnošta Kolmana, jednoho z nejfanatičtějších komunistů ve vědě, bývalého ředitele Filosofického ústavu ČSAV. Janouch založil ve Švédsku Nadaci Charty 77, která dostávala peněžní dary od výhradně židovských a zednářských organizací: PEN-klub, Rotary-klub, Guggenheimovy nadace atd. V roce 1988 navštívil Janouch jako člen delegace 23 západních politologů a sociologů (sám je jaderný fyzik) Moskvu, kde byl v Kremlu (jako představitel emigrační, protikomunistické organizace) přijat Gorbačovem a jednal se Sacharovem a Bonnerovou (oba rovněž Židé). V lednu 1990 obdržel Janouch jako jeden z prvních registraci Nadace Charty 77 v Československu a stal se rovněž jedním ze zahraničních poradců prezidenta republiky. Nadace dále distribuje peníze pro vedoucí představitele Charty.

Přijímání členů Charty 77 (signatářů) skončilo dnem 17. 11. 1989, kdy počet dosáhl 1900 občanů. Naprostá většina z nich podepsala Chartu ze vzdoru proti režimu, aniž měla nejmenší tušení o charakteru a poslání této organizace. Chartu řídilo přibližně 70 až 85 lidí, především mluvčích Charty. Tato skupina osob byla vytvořena několika rodinami navzájem spoutanými rodinnými, příbuzenskými a podobnými svazky. Jsou to především rodiny: Havlových, Dienstbierových (Jiří Dienstbier je manželem první ženy Ivana Havla, Věra Čáslavská je sestřenicí Olgy Havlové, Šabatových dcera Anna je manželkou Petra Uhla), Němcových (jedna z dcer je provdána za Martina Palouše, syna Radima Palouše, rektora UK), Paloušových, Hromádkových, Šternových. Všechny tyto rozvětvené rodiny (nebyly jmenovány všechny) jsou potomky svobodných zednářů, Židů a bývalých komunistů a jejich členové zaujali nyní nejvyšší státní funkce. Tato skupina byla pro své dnešní poslání schválena KGB prostřednictvím StB a americké CIA. Souhlas vyslovovali také zednářské lóže, židovské mezinárodní organizace a tajná služba Izraele (v některých případech).

Charta 77 nedosáhla během svého 13. letého působení žádného politického vlivu, protože to nebylo žádoucí. Příprava politických převratů v Evropě, včetně Československa, byla svěřena profesionálním organizacím (KGB, CIA, StB atd.), které k tomu měly všechny potřebné prostředky. Posláním Charty bylo soustředění vhodných osob, které by po převzetí moci po převratech zajistily kontinuitu se zaměřením a cíli Světového komunistického hnutí, jehož součástí jsou i komunistické strany ovládané Židy. Jejich hlavním posláním je zakrytí této dlouhodobé orientace, v důsledku čehož jsou vedeny k likvidaci toho, co je nazýváno stalinismem, tedy obdobím, kdy se komunistické hnutí vymklo židovské kontrole (1930-1985) a stalo se v podstatě antisemitským, alespoň ve státech sovětského bloku (nikoliv v komunistických stranách Západu).

Občasné odsuzování a věznění členů Charty 77 a jí založených odnoží mělo výchovný a propagační smysl. Věznění členové Charty se tímto způsobem učili podřizovat kázni, jestliže to okolnosti vyžadují a současně bylo jejich uvěznění nebo pouhé zadržení na několik hodin podnětem k obrovské propagační kampani, vedené zejména zahraničními vysílačkami a později i diplomatickým personálem států amerických spojenců. Československo se tímto způsobem seznamovalo s lidmi, o nichž by bývalo v listopadu nevědělo vůbec nic, anebo by pro ně byli nepřijatelní, pokud by byla dána přednost k seznámení s nimi prostřednictvím zpráv a informací z jejich nejbližšího okolí. Organizovaná reklama a propagace upravila jejich obrazy a učinila z nich hrdiny, mučedníky, veliké spisovatele, myslitele, politiky a demokracii oddané státníky. K tomu účelu byly zřízeny nejrůznější literární ceny, udělovány čestné doktoráty na zahraničních universitách, atd. V podstatě je tento postup metodou hollywoodské tvorby "Star", která se uplatňuje od počátku 20. století - kdokoli může být populární, kdo je intenzívně po nějakou dobu propagován všemocnou reklamou.

V druhé kapitole jsme vycházeli také z analýzy 17 listopadu M. Dolejšího.

redakce

Historické kořeny současného judaismu

Řídící politický program světového Židovstva

Basilejský kongres III.

V předchozí části jsem objasnil finanční program Basilejského kongresu, který byl projednáván v jeho dvacátém sezení. Poukázal jsem na autentičnost tohoto programu a snažil jsem se zároveň dokázat, že se jedná o universálně platný program, který v původním znění nebyl apriorně zatížen nacionalistickými ani jinými předsudky. Jak známo, s financemi velice úzce souvisí politika. V tomto pojednání se pokusím podat objektivní analysu hodnoty Basilejského kongresu v kontextu se světovými politickými dějinami.

Konkrétním politickým programem s prognosou do budoucnosti se zabývalo páté sezení, které mimo jiné anticipovalo budoucí společnost národů i OSN: nápadná je zde myšlenka vytvoření jednotné světové organisace, která by "zastřešovala" zájmy jednotlivých členů a vzájemně je koordinovala. To ovšem nebylo proveditelné do té doby, pokud existovala v mnoha státech tradiční společenská struktura i povaha daných národů. Mám zde na mysli zejména hájení tradičních společenských a náboženských hodnot, které byly v mnoha případech oficiálně podporovány tradičními monarchistickými režimy (zejména carské Rusko, ale také Rakousko-Uhersko, Německo, Turecko apod.).

Pokud chceme objektivně pochopit skryté mechanismy dějin 20. století, musíme se rozejít se "školními osnovami", ve kterých jsme byli a dosud jsme vychováváni.

Pokusíme se podívat v tomto světle na rozhodující dějinné události, které měly za následek radikální změnu dosavadní mapy světa. Prvním vážným pokusem o skutečnou likvidaci carského Ruska byly, jak známo události z let 1905-1907. Je nápadné, že k nim dochází v době rusko-japonské války (1904-1905). Válečných událostí na Dálném Východě mělo být zneužito k zásadnímu vnitřnímu oslabení dosud relativně pevného společenského řádu. Přímo do očí bijící je podpora, kterou tehdejší Velká Británie, ovládaná zednáři, poskytovala na mezinárodním poli Japonsku. Nicméně v letech 1905-1907 se nepodařilo carský režim zlikvidovat. Díky reformám ministra Stolypina (na jeho význam a zásluhy poukazuje např. A. Solženicyn) se naopak zdálo, že carské Rusko čeká skvělá budoucnost. Jaká byla podstata jeho reforem? V Rusku ještě do počátku 20. století stále přežíval ekonomicky neproduktivní tzv. občinový systém. Zatím co např. v Rakousku sedlák předával svůj majetek zpravidla nejstaršímu synovi, v Rusku byla zvyklost odlišná. Ruská občina ("mir", popř. "verv") mohla například ruského rolníka po letech práce zbavit úrodné půdy, a přidělit mu méně hodnotnou. Že to příliš nepodporovalo iniciativu, je zřejmé. Ministr Stolypin se pokusil tento systém svými reformami odstranit. Vytvořil silnou vrstvu středních rolníků (tzv. kulaků), kteří dodávali na trh kolem 50% tržního obilí. Tento nadaný ministr byl přesvědčen, že takto saturovaný střední rolník s právní jistotou držení půdy bude nejpevnější oporou carského Ruska.

Na ministra Stolypina však byl v říjnu 1911 spáchán atentát, a podstatnou část reforem se nepodařilo do roku 1914 zcela realisovat.

Objektivní studie mnoha historiků však svědčí o tom, že carské Rusko prožívalo v posledních letech před první světovou válkou nebývalý rozvoj zemědělství i průmyslu (velká koncentrace dělnictva aj.), což budilo velké obavy nejenom Německa, ale i "spojenců" z Dohody - Francie a Velké Británie. Značná nadprodukce obilí byla hlavním důvodem úsilí Ruska o ovládnutí Bosporu a Dardanel, aby mohlo vyvážet obilí do západní Evropy. (Jaký paradox proti současnosti!).

Roku 1914 však začíná první světová válka. Tato dosud nejstrašnější válka v dějinách lidstva byla dílem amerického a evropského zednářstva za účelem likvidace monarchií na území Evropy a Asie. To byla skutečná příčina, nikoliv "imperialistické rozpory" mezi jednotlivými mocnostmi. Velkým "úspěchem" bylo znepřátelení ruska a Rakouska-Uherska. Tyto státy, které z hlediska společenské struktury a hájení tradičních hodnot měly k sobě přece jen nejblíže, bojovaly nyní proti sobě za cizí zájmy. Válku s Ruskem nechtěl za žádnou cenu připustit následník rakousko-uherského trůnu František Ferdinand d' Este, který byl zlikvidován atentátem v Sarajevu svobodnými zednáři, G. Principem a dalšími. Následník trůnu byl nepohodlný i z jiného důvodu. Chtěl totiž reformovat dosavadní dualistickou monarchii na spravedlivějším národnostním základě. Velký vliv měla na následníka trůnu jeho manželka Žofie, rozená hraběnka Chotková, která bohužel 28. 6. téhož roku 1916 následkům atentátu rovněž podlehla.

Pro pochopení klíčových souvislostí je nezbytné se zmínit o velkém vlivu německo-židovských obchodních a politických kruhů. Tyto skupiny usilovaly po celá desetiletí o plné ovládnutí německého národa. Příznivou situaci pro ně vytvářelo politické rozdrobení Německa před rokem 1870. Je známou skutečností, že poradci mnohých drobných německých panovníků byli právě dvorští Židé. K tomu je potřeba vysvětlit, že tehdy vzniklá specifická skupina, která měla zájem na zachování rozdrobenosti Německa. Existují závažné indicie, že právě v období šedesátých let minulého století dochází v německém prostředí k závažnému rozporu mezi německo-židovskou plutokracií a křesťanskou stavovskou (původní) německou šlechtou. Nakonec tato křesťanská stavovská šlechta svůj zápas o německý národ vyhrává a dociluje (18. 1. 1871) jeho sjednocení pod názvem "německé císařství" nebo "německá říše" (1871-1918), v čele s pruským králem, který získává titul císaře. V silném německém císařství se přes silný vliv židovského kapitálu nepodařilo odstranit určitá omezení (např. Židé nesměli být důstojníky v armádě). Německo-židovské politické a obchodní kruhy ještě více "znejistěly" po roce 1890, kdy byl odvolán kancléř Otto von Bismarck (1815-1898), který svého času silně spolupracoval s liberálními a zednářskými kruhy - například v proslulém zápase s katolickou Církví v sedmdesátých letech minulého století (tzv. Kulturkampf). Z tohoto důvodu usilovaly přemístit těžiště své politické moci a vlivu do oslabeného Ruska. Není náhodné, že se na počátku 20. století přenáší do Ruska také těžiště "mezinárodního dělnického hnutí". První světová válka byla v tomto směru ideální příležitostí. Zmíněné německo-židovské politické a obchodní kruhy si velmi dobře uvědomovaly, že vyvlastněním carského Ruska získají stabilní mocensko-politickou základnu na uskutečnění svých globálních cílů.

Veškeré nezměrné utrpení ruského lidu (v posledním období carského Ruska a pak Sovětského svazu) má na svědomí tato německo-židovská mafie, která pod různými názvy (Čeka, GPU, NKVD, KGB) terorizovala a fysicky ničila tradiční společnost. Tato německo-židovská mafie řídila osud národů Sovětského svazu od roku 1917 až do našich dnů.

(pokračování v příštím čísle)

Petr Mutinský

DNES JAKO TENKRÁT

ZNALECKÝ POSUDEK

Krize československého politického systému

S Janem Tesařem, historikem vojenství a politologem, který emigroval z Československa na jaře 1980 a dnes žije ve Francii (podrobnější životopis jsme uvedli v č. 16) se na stránkách Týdeníku Politika nesetkáváte poprvé. Kromě jiných se jistě pamatujete na jeho znamenité a navýsost profesionální práce "Co je havlárna" (TP č. 16, 17) a "Agenti všech stran, spojte se" (TP č. 20, 21).

V dnešním a dalších dvou číslech vás seznámíme se **Znaleckým posudkem Jana Tesaře k procesu s Čechem a spol.** (příslušníci StB obvinění z porušování tehdy platných zákonů) **přednesený 3. 6. 1969 před senátem Vyššího vojenského soudu v Příbrami.**

Za obsah zmíněného posudku byl Jan Tesař zatčen poprvé v září 1969 (bez soudu vězněn 13 měsíců) a podruhé v roce 1971 a o rok později, v červenci odsouzen na 6 let, které si na rozdíl od jiných odseděl do posledního dne.

Znalecký posudek je dokonalou analýzou období komunistické totality, analýzou státně bezpečnostních mechanismů, které fungují dodnes (podrobnější komentář přineseme na závěr).

Základní příčinou, která umožňovala nezákonný postup bezpečnostních a justičních orgánů po roce 1948, byla neexistence kontrolního demokratického mechanismu, jehož fungování zajišťoval pluralitní politický systém. Domnívám se však, že je nutno dodat, že tento systém byl již v letech 1945-48 v hluboké krizi, že již tehdy nezajišťoval ani demokratickou kontrolu, ani jiné základní funkce demokratického politického systému a že toto vše má přímý význam pro tento proces. Před soudem bylo správně konstatováno, že vyspělý politický systém předmnichovského Československa, založený na rozsáhlých demokratických svobodách a na přísné legalitě, vylučoval možnost vzniku systému policejních a justičních vražd. Předválečný československý politický systém byl skutečně jedním z nejdemokratičtějších na světě. Je ovšem třeba vidět, že měl i své četné negativní rysy, které názorně vyniknou zejména ve srovnání s moderními demokratickými režimy, jako např. francouzským, anglickým nebo zejména současným italským. Tak především bylo charakteristicky "východním" rysem československé demokracie, při jejím srovnání s vyspělými zeměmi, že v ní měla tak poměrně velkou váhu byrokracie, která příliš zatlačovala do pozadí zvolené orgány. To se projevovalo v mnoha úsecích státní správy, ale především v poměru mezi státní správou a samosprávou. **Zásada vyvážené rovnováhy mezi státní správou a samosprávnými orgány, která je vlastní každé moderní demokracii, byla v ČSR realizována upřednostněním byrokratické státní správy a zatlačení samosprávy do pozadí.** To je charakteristický rozdíl starého československého politického systému ve srovnání s moderními republikánskými režimy.

Chronickou chorobou československé demokracie bylo politické partajnictví. Bylo již současníky často charakterizováno jako parcelování státu politickými partajemi. **Zejména je tu zapotřebí poukázat, že československý partajně demokratický systém působil na úkor parlamentu. Ač se ČSR počítala mezi režimy tzv. parlamentní demokracie, přece se nejdůležitější rozhodnutí nedělala v parlamentě, nýbrž v ústředních výborech politických partají, jejich vzájemnými dohodami a kompromisy, které byly nejednou na úkor státních zájmů.** Parlament, kde vlastně měla tato jednání probíhat, byl již za předmnichovské ČSR nejednou jen formální kulisou, která zajišťovala vnější fasádu a jejíž funkci by bylo možno vidět v tom, že měla zakrývat pravou skutečnost. **A je pak ironií dějin, ale ještě více charakteristickým symbolem, že právě nejvýznamnější politické rozhodnutí předmnichovské éry, rozhodnutí o mnichovské kapitulaci a pak rozhodnutí o likvidaci samostatného státu, vůbec parlamentem neprošla.**

Nedostatky československého politického systému vyvolávaly již tehdy nespokojenost radikálně demokratických a tehdy revolučních kruhů. (Jestliže tedy před tímto soudem o tom tolikrát hovořili obžalovaní, nebyla to vždy pouze jejich účelová obrana, nýbrž také autentický obraz prostředí, v němž oni vyrůstali, i jeho ideí.)

Po zhroucení československého státu, když se provádělo účtování a hledaly se domácí příčiny, které toto zhroucení umožnily, často se poukazovalo právě na vzpomenuté nedostatky československé demokracie. Hesla, která žádala jejich odstranění, byla velmi populární. Právě kolem těchto požadavků se formovaly revoluční protinacistické síly a tyto požadavky tvořily důležitou součást revolučního programu českého odboje. **Dá se konečně říci, že požadavky "konec stranictví" a přenesení hlavní moci na samosprávy - myšlenka národních výborů - jsou vůbec hlavními programovými postuláty demokratické revoluce, nesené protinacistickým odbojem.** Vedle nacionálních hesel a s tím spojených požadavků na novou zahraniční orientaci státu (t.j. slovanského nacionalismu) se považují za hlavní ideje květnové revoluce. Před nimi ustupovaly do pozadí další požadavky, např. socializace velkých podniků apod.

Také toto konstatování má pro soud konkrétní význam. Prosazování vzpomenutých radikálně demokratických požadavků je na počátku politické dráhy dvou obžalovaných v tomto procesu. Dr. Šedivý byl příslušníkem vedoucího aktivu domácí revoluční organizace, která měla ke konci války nejpropracovanější program nového politického uspořádání Československa, a obžalovaný Pich ve své funci komisaře partyzánské jednotky věnoval úsilí přípravě národních výborů jako orgánů revoluční demokratické moci, jejichž úkolem bylo, aby se ve chvíli revoluce chopily moci ve svém obvodu a nevydaly ji již zpět do rukou státní byrokracie. **Je přitom skutečností, že averze proti nedostatkům předmnichovského politického systému, která byla ve veřejném mínění dost široká, se neprojevovala vždy jen aktivními požadavky na nové uspořádání, nýbrž často pouze neuvědomělou nechutí ke starému systému a nejednou i iluzemi, jejichž uskutečnění mohlo znamenat ohromný krok zpět (představy o diktatuře apod.). Zvláště důležité přitom je, že žádná z nekomunistických stran nepochopila včas nutnost přestavby československého politického systému a sílu averzí proti němu ve veřejném mínění, a nevytvořila včas aktivní program takové demokratické přestavby československého režimu, která by současně neporušila, nýbrž prohloubila vztahy demokratického partnerství různých politických sil a různých složek státní moci a uchovala neporušený demokratický kontrolní mechanismus jako záruku proti totalizaci moci a jejímu zneužití.** Domácí odboj, který si takovýto, program vytvořil, byl decimován nacisty a nedokázal se jako samostatný mocenský faktor po osvobození uplatnit. V komunistickém hnutí se následkem toho prosadil směr spojený s Moskvou, Stalinem a jeho politickou teorií a praxí. **Komunisté pochopili rozsah averzí vůči předmnichovskému politickému systému, rozpoznali jejich význam z hlediska svého úsilí o dobytí moci, chopili se těchto nálad a dali jim směr žádoucí ze svého hlediska.**

To vše se pak projevilo na charakteru předúnorového politického systému. **Revoluční averze proti předmnichovskému partajnictví se neprojevily posílením parlamentarismu, nýbrž omezením počtu partají, které současně znamenalo neobyčejné posílení jejich moci, a touha po demokratickém systému posílením samospráv, která nalezla svůj konkrétní výraz v myšlence národních výborů, se realizovala nikoli zvýšení váhy samosprávy ve vzájemném poměru mezi státní správou a samosprávou, nýbrž ztotožněním obou**

těchto složek, do nichž demokratické režimy zpravidla měli moc.

Je sice pravda, že čtyřpartajní (resp. šestipartajní) politický systém zaručoval ještě vzájemnou kontrolu politických stran navzájem a dával možnost demokratického soutěžení mezi nimi. To však nebylo žádným prohloubením demokratických rysů, nýbrž spíše jejich pozůstatkem. **Předúnorová politická soustava dále zatlačovala do pozadí význam parlamentu. Politický život se stal záležitostí 4 politických stran, jejich vzájemné dohody a boje, a parlament představoval již celkem nezakrytě pouhou kulisu k této skutečnosti. Nejdůležitější rozhodnutí se činila nejprve v ústředních výborech jednotlivých partají a potom v tzv. Národní frontě - t.j. politickými dohodami delegací jednotlivých stran, které pak parlament obvykle již jen čistě formálně potvrzoval a někdy ani to ne.** Jak vratký byl celý tehdejší politický systém, ukazuje např. skutečnost, že o připuštění té které politické strany k volebnímu boji rozhodovala - paradoxně - dohoda eteblovaných čtyř partají. **Čtyři uvedené partaje tak, v rozporu s platnou ústavou i se samotným principem obhajovaného sdružovacího práva, vykonávaly diktát navenek, vůči celé společnosti, nezákonným způsobem prohlašovaly za "nezákonná" jakákoli jiná politická sdružení a prosadily také vzájemnou dohodu o nepřípustnosti opozice v čs. politickém životě (za tuto opozici byla považována každá politická složka mimo tzv. Národní frontu, v jejíchž rukou byla státní moc).** Je tedy pochopitelné, že za tohoto systému se musel politický boj projevovat nikoli soutěžením vládních a opozičních stran o výměnu pozic, jak je obvyklé v demokratických režimech, nýbrž především snahou jednotlivých participujících stran o vyloučení partnerů z podílu na vládní moci, které se v duchu těchto "revolučně" nastolených pravidel stávalo vyloučením z politického života. Navíc byly dobové ideologie charakteristické stálým zdůrazňováním "zdrcující většiny" a ponechávaly stranou potřeba zajištění demokratických práv menšiny a vytvoření mechanismu, který by zaručoval tato práva. V této souvislosti je heslo získání 51 % hlasů ve volbách, které bylo otevřeným nebo skrytým cílem takřka všech politických stran, zřetelným symptomem pro další postup totalizace. **Předúnorový systém nesl v sobě prvky svého vlastního rozkladu. Čtyřpartajní diktát se jeví jen předstupněm a přirozeným východiskem k dalšímu systému, který pak byl charakteristický diktátem jedné vítězné strany a jejími nezákonnými a nedemokratickými intervencemi do pravomoci státních orgánů, které ovšem pak mohly být daleko rozsáhlejší a hlubší, poněvadž odpadla kontrola konkurujících politických partnerů. Současně byly jako zdánlivé přežitky byrokratického systému zrušeny revoluční cestou všechny kontrolní mechanismy (např. ústavní soud) a politická strana, která si vydobyla totální moc, neměla pochopitelně žádný zájem, aby ji omezovala a limitovala.** Tehdejší KSČ neměla ještě zkušenosti dvaceti let své politické hegemonie nad společností, teprve tato zkušenost byla nutná, aby komunističtí teoretikové pochopili, jak je i pro komunistickou stranu samotnou nutno, aby se v politickém systému vyspělé společnosti vytvořily mechanismy, zajišťující kontrolu moci, a vylučující její zneužití. Cesta k totalizaci pak pokračovala proklamativním odstraněním dělby tří mocí (jak je provedla Ústava 9. května), což byl za daných okolností jen nástroj k podřízení celé společnosti jedné centralizované moci, jedné straně, či lépe řečeno jejímu centrálnímu, nikým nevolenému aparátu.

Tak se stalo, že revolučně -demokratický požadavek odstranění moci partají nad státem, který byl jedním ze základních hesel odboje, vyústil paradoxně do systému totální moci jedné strany nad celou společností.

Podobně paradoxní zvrat prodělal i revoluční odbojový požadavek posílení moci samosprávných orgánů - myšlenka národních výborů. Komunistická strana, která se této myšlenky prozíravě chopila, uvědomujíc si, jak dalekosáhle je touto cestou možno rozvrátit starý státní aparát, prosazovala a pod heslem absolutního vítězství samosprávné myšlenky také postupně prosadila, že byla v teorii i praxi negována myšlenka o rovnováze státní správy a samosprávy tím, že byla vytvořena jednotná správa, která měla zajišťovat obě funkce, tím, že obou těchto funkcí se chápou revoluční samosprávné orgány, na něž stát delegoval výkon své moci. (Pojem jednotné "lidosprávy", jak ho zakotvuje Ústava 9. května). Stalo se ovšem to, že při tomto ztotožnění postupně převládla státní funkce těchto jednotlivých orgánů, takže via facti samosprávné orgány časem ve své nezastupitelné funkci úplně zanikly, byly učiněny pouhým přívěskem nového byrokratického systému. Po uplynulé sedmisetleté existenci těchto orgánů u nás se vytvořil direktivní systém převzatý z režimů orientálních despocií, které ve svém historickém vývoji nikdy instituci městských samospráv nepoznaly. **Tyto konce ovšem v letech 1945-48 zdaleka nebyly ještě zřejmé. Naopak bylo tehdy pro orgány tzv. lidospráv charakteristické enormní opojení mocí, opojených novými funkcemi, kterých se revoluční cestou zmocnily. A s tímto opojením ovšem šly ruku v ruce neúcta k zákonům a zneužívání moci, jak o tom pojednám dále.** Je to zcela logickým průvodním zjevem tohoto procesu. Celý tento systém "lidosprávy" a jejich dalekosáhlé intervence do státních záležitostí realizoval se vně tehdy platné legality, a to bylo ještě navíc doplňováno zneužíváním tohoto stavu všemi soupeřícími stranami.

A konečně je nutno uvědomit si i dalekosáhlý rozvrat ve státní správě, který nastal uplatněním těchto nových, dosud nelegalizovaných orgánů, zejména jako důsledek nedostatečné kvalifikace. Tento stav se dnes historikovi ukazuje na první pohled například ve stavu spisového materiálu z tehdejších let, na nedostatečné péči o zachování předepsaných formálních postupů, a nakonec i na patrném nedostatku i základního vzdělání nezbytného pro výkon funkce. V tehdejší době byla ovšem otázka kvalifikace sama záležitostí stranického boje a předmětem rozsáhlé licitace; zatímco nekomunistickým stranám byla nejednou nedostatečná kvalifikace jen záminkou ve snaze o odstranění komunistů, komunistická strana zase nejednou zcela vědomě i záměrně např. pro splnění policejních úkolů prosazovala také do těchto orgánů svoje stoupence na úkor hlediska jejich kvalifikace. A zaměřila se především právě tímto směrem, protože lidosprávné orgány s nezakotvenou legalitou jí dávaly nejlepší možnost, jak prosadit tyto stoupence do státních služeb (jinak totiž pro státní službu platily v Československu tradičně velmi přísné kvalifikační předpoklady). **Lze tedy říci, že myšlenka lidospráv, jak byla postupně realizována od roku 1945, stačila velmi brzy hluboce rozrušit ty kladné rysy, které starý československý byrokratický systém tradičně měl, jako autoritu zákonů, dodržování striktních formálních postupů a poměrně vysokou vzdělanost, která bývala podkladem pro rozhodování.**

Proto je (v širším historickém pohledu) po mém soudu nutno konstatovat pro léta 1945-48 především hlubokou krizi politického systému. Důležité instituce a funkce starého systému tu byly revolučně rozrušeny, nová legalita ještě nestabilizovala nový systém, a automatismus nového systému sám o sobě vylučoval stabilizování v daném stavu a přirozeně tíhnul k násilnému řešení totalitnímu. Za těchto podmínek probíhal boj o moc a to zase vedlo soupeřící strany nejen k využívání širokých možností k politickým manévrům, jak je dávala nepevná legalita nestabilního systému, ale také k pokoutnímu, nejednou přímo protizákonnému prosazování vlastních zájmů za záda partnerů. **Pro ty živly uvnitř jednotlivých politických stran, které tíhly k těmto metodám, byla taková situace jistě přímo ideální. A není ovšem náhodou, že v komunistické straně, vybudované na základě idejí násilného uchopení moci a rozmetání buržoasního státního aparátu, tedy eo ipso na základě idejí narušení starého zákona, byly takové elementy obzvlášť početné a silné.** To byly základní předpoklady pro vznik a působnost úřadů vedeného dr. Plačkem, který je de facto předmětem obžaloby v tomto procesu (tzv. ZOB II - viz. dále).

Jan Tesař

(pokračování příště)

Osobnosti nejen historické

Brigádní generál Václav Petřík

O vztahu T. G. Masaryka a E. Beneše k československým legiím se toho sice již napsalo mnoho, ale nic z toho skutečnou podstatu nevystihovalo. Přestože se dnes nechci tímto tématem zabývat podrobněji, obecně a s definitivní platností lze konstatovat, že Leninovu vítězství v Rusku napomohl do značné míry Masarykův nepochybně úmyslně odmítavý postoj k nasazení našich legií do boje proti bolševismu.

Následující příběh československého legionáře, brigádního generála Václava Petříka dokládá, jak nepohodlným každému režimu dodnes byl člověk, který už tenkrát, v počátku 20. let dokonale prohlédl Masarykovu a Benešovu režii ve vztahu k našim legiím v Rusku; **člověk, který na rozdíl od prvních dvou čsl. prezidentů po celý život myslel a konal jako skutečný vlastenec.**

Měl-li bych v úvodu připomenout některá významná data ze života pana generála Petříka, je třeba vzpomenout zejména srpen 1914, kdy v Kyjevské gubernii vstoupil **do České družiny** (později tvořila základ čs. legií) jako velitel čety. S 1. čs. střeleckým plukem (v hodnosti podporučíka, ve funkci velitele roty) se v září 1915 zúčastnil bojů u Zborova a rovněž i u Bachmače. Začátkem roku 1917 povýšil do funkce velitele praporu 2. čs. střeleckého pluku (jako velitel téhož pluku se v únoru až květnu 1918 účastnil ústupu čs. armádního sboru z Ukrajiny a následných bojů u Penzy). Působil také jako velitel posádky v Samaře a samarského bojového úseku, tehdy byl lehce zraněn na ruce (červen 1918). Po vyléčení velí pluku v bojích na Povolžské frontě, v té době se navíc stal i velitelem ochranného úseku železnice od Cisny do Vyjakova. Krátce na to byl ustanoven velitelem 9. čs. střeleckého pluku a v různých dalších velitelských funkcích se zúčastnil mnoha bojových operací.

V soukromém archívu generálova syna Váši Petříka jsme kromě jiných cenných a vzácných dokumentů objevili tenký sešit s ručně psanými **DENNÍMI ROZKAZY** tehdejšího poručíka V. Petříka (období leden - duben 1918). **V příkazu z 30. ledna 1918 poručík Petřík uvádí m.j.:**

"Bratři, v poslední době vzmáhá se v naší české armádě **hnusná rakousko-německá agitace** a tato má u nás stále větší a větší výsledky. Nemůže býti, že by my, synové slavných Čechů, kteří vedou historický boj na život i na smrt se zapřísáhlým vrahem Slovanstva.., že by my uvěřili a podlehli této agitaci, která má za účel po skoro čtyřleté slavné práce české armády zničiti do kořene její význam, **zničiti samostatnost českého národa.** Nemůže býti, že by hrdinové od Zborova... zapomněli, pro co zde svou krev prolívali...

Bratři, procitněte a vzmužtě se, procitněte "Blaničtí rytíři" včas, procitněte v moment pro Čechy nejkritičtější a vysvoboďte národ český podle staré legendy blanické z drápů německého orla.

Bratři, česká armáda nesmí podlehnouti bolševickému rozkladu způsobeného v ruské (armádě) německými špiony, neboť tím momentem ztrácíme nároky na samostatnost svoji. Podívejte se, kam přivedli němečtí špioni svou bolševickou propagandou dvousetmiliónový národ ruský dnes. S touto veleříší nikdo nepočítá, dnes tento ruský medvěd ztratil všechnu svou moc, před kterou se zde Rakousko i Německo třásly; **čeho nemohli dosáhnouti Němci zbraní, toho docílili jejich špioni.** Podívejte se, jak žije dnes ubohý ruský národ, podívejte se, je-li možný takový společenský život. Zde ukázalo se pravdivé staré přísloví: **"Kde mnoho hospodářů, tam mnoho nepořádku".** Toto zejména týká se ruské armády. Dokud tato byla disciplinovanou, to byla i silnou. Nyní vrhli se špioni na naši armádu a my jdeme jim na lep.

Bratři, my zapomeneme Habsburgům Bílou horu, popravu na Staroměstském rynku a budeme dnes pracovati jim do ruky; my samotni budeme tak neprozřetelní a pochováme svoji samostatnost...?

Doufám, že procitne starý, český lev a zahřímá do světa, že znovu opětuje se historická pravda "Co Čech, to vojín", že opět zavládne u nás stará železná disciplína, že my budem poslušni svých dobrých vůdců, že se kolem nich seskupíme v těsný svazek...

Pamatujme si též heslo "Ve svornosti - síla" a podle něho se nechť každý z nás řídí. Na zdar!"

Václav Petřík se v hodnosti plukovníka vrátil do Československa přes Čínu a Kanadu v srpnu 1920 a v čs. armádě zastával postupně řadu významných funkcí (**vzhledem k nesmírné plukovníkové oblibě mezi svými podřízený-**

mi nemohl vůči němu Masarykův režim výrazněji zakročit, i když by bezesporu řád tak učinil) - velitelem pěšího pluku v Mostě počínaje, přes např. velitele 5 divize v Českých Budějovicích, zástupce zemského vojenského velitele v Praze, přiděleného generála I. Sobru v Praze a konče velitelem 1. skupiny 1. sboru v Kladně. Poslední květnový den roku 1939 likvidoval velitelství zmíněné kladenské I. skupiny a k 1. 1. 1940 byl přeložen do výslužby.

Za okupace až do svého zatčení (2. 5. 1942, vězněn 6 týdnů) byl ve styku se skupinou plukovníka Vlka a parašutisty v okolí Protivína. Po propuštění organizoval vlastní ilegální skupinu a revoluční národní výbor v Písku. Krátce po smrti R. Heydricha byl znovu zatčen a **přes rok vězněn v koncentračním táboru Dachau.**

Intenzívní pronásledování brigádního generála V. Petříka (generálská hodnost mu byla přidělena v roce 1923, do hodnosti divizního generála však už povýšen nebyl..., o tom podrobněji později) začalo v roce 1946. **Nechvalně proslulý pracovník KGB, pplk. B. Reicin**, přednosta 5. oddělení hlavního štábu čs. obranné moci, podal dne **23. 6. 1946** návrh na kárné řízení proti brigádnímu generálovi ve výslužbě V. Petříkovi pro podezření, **"že začátkem září 1936 opětovně prohlásil, že Beneš jest zaprodanec Židů, židozednář a že ve svém bytě se cítí nejšťastnějším na klosetě, protože tam vystrkuje na Hrad zadek a že v době okupace připustil, aby jeho manželka byla ve spojení se Sicherheitsdienstem, která vymohla v ústředí v Praze jeho propuštění z vazby"**. Kárný výbor MNO věc projednal a 1. 8. 1947 vyslovil **zprošťující výrok**, že se obviněný takového jednání nedopustil!!

K tomu mi dovolte stručnou poznámku:

Výchazeje ze vzpomínek generálova syna, o pravosti výroku V. Petříka na adresu E. Beneše v podstatě nelze pochybovat **(a nelze s ním NEsouhlasit)**; zřejmě byl pronesen v užším kruhu a u kárného řízení se to naštěstí nepodařilo prokázat. A jak si povíme za chvíli, **na onen výrok zjevně nezapomněl ani dnešní režim.**

Pokud se týká údajného výroku o tom, kde se pan generál cítil nejšťastnější, jedná se o naprostý nesmysl už z toho prostého důvodu, **že pohled z okna onoho zmiňovaného klosetu míří na Staré Město, nikoli tedy na Pražský hrad.**

A nařčení jeho manželky ze spolupráce s SD vyvrátil při soudním procesu samotný pracovník Sicherheitsdienstu, když vypověděl, **že za křivé obvinění manželky V. Petříka mu byl československými vyšetřovateli přislíben bezproblémový odsun do americké okupační zóny v Německu.**

Tím však pronásledování neskončilo. **V září 1947 uveřejnilo Svobodné slovo článek generála Petříka "O té velezradě v armádě", ve kterém komentoval řeč poslance KSČ P. Slánského** (mimochodem zaprodal se stejně jako Beneš), který kritizoval mimo jiné také neschopnost čs. důstojníků v souvislosti s akcemi proti banderovcům. V. Petřík vyslovil pochybnosti o legitimitě poslance Slánského k uvedené kritice a o partyzánském charakteru jmenovaného. Hlavní správa výchovy a osvěty proto navrhovala zahájit proti generálu Petříkovi trestní stíhání, avšak MNO dospělo k závěru, "že stíhání gen. v. v. V. Petříka před soudem, resp. kárným výborem nebylo shledáno důvodů", m.j. i proto, že uvedený článek podepsal i jako místopředseda vojenského odboru Savzu osvobozených politických vězňů. **Přesto však byl generál Petřík zatčen,** a to den po únorovém komunistickém puči a po celou dobu jeho věznění a vyslýchání - do srpna 1948 - neměla o něm vlastní rodina jedinou zprávu. Po návratu domů nedokázal ani on přesně určit místo, kde se po dobu půlroku nacházel.

Brigádní generál Václav Petřík, československý legionář, poctivý vlastenec a nesmiřitelný nepřítel bolševismu zemřel 8. července 1957 v Písku.

Všechna příkoří, pronásledování a obviňování brig. gen. Václava Petříka včetně přiznání vojenské hodnosti k důchodu až po smrti R. Slánského (V. P. dosáhl věkové hranice 60 let v srpnu 1945) nezůstala lhostejná jeho synovi Vášovi Petříkovi (ani on neunikl komunistickým koncentrákům 50. let). První pokus o morální nikoli hmotnou rehabilitaci svého tatínka přiznáním hodnosti divizního generála in memoriam (od roku 1923 až do smrti zůstal v hodnosti brigádního generála; i touto formou 34 let pykal za to, že moc věděl a nijak se s tím netajil...) učinil v roce 1969. V květnu 1970 odpověděla rehabilitační komise V. Petříkovi ml. dopisem, z něhož vyjímáme: **"Jak Vám při pohovoru bylo vysvětleno, nelze podle právních norem realizovat povýšeni do vyšší hodnosti in memoriam z důvodů, že Váš pan otec byl propuštěn z vojska a vymazán z evidence (následuje rukou nečitelný podpis)."**

Listopadové události před dvěma lety vzbudily v panu Petříkovi novou naději, žel - až dosud bezvýsledně. Nyní si proto stručně připomeňme reakce našich oficiálních míst k žádosti V. Petříka o morální rehabilitaci svého otce:

- "Protože však není v naší kompetenci o této záležitosti rozhodovat (povýšení - J. T.), postupujeme Váš dopis k vyřízení do Kanceláře prezidenta republiky na Pražský hrad..."

(V. Hanzel, osobní tajemník prezidenta republiky, 10. 5. 1990)

- "...podle příslušných zákonných ustanovení, prezident ČSFR jmenuje a povyšuje generály na návrh vlády ČSFR. Váš dopis jsme proto postoupili k dalšímu řízení Kanceláři ministra obrany ČSFR."

(Vojenská kancelář prezidenta republiky, 5. 6. 1990)

- "... Vaše žádost bude posouzena kompetentními orgány Československé armády."

(Kancelář FMNO, 11. 6. 1990)

- "...nemůžeme pominout skutečnost, že od jeho smrti (gen. Petříka - J. T.) uplynulo již více než 30 let a v požadavcích na generálské hodnosti došlo k řadě přehodnocení. Mimo to musíme poznamenat, že řešíme rehabilitace vojáků z povolání, kteří byli za své politické přesvědčení předčasně propuštěni z vojenské činné služby (zejména exkomunistů po roce 1968 - J. T.)."

(genmjr. ing. Leopold Roule, Náčelník personální správy FMNO, 27. 6. 1990)

- "Pokud jde o vyšší hodnost pro Vašeho pana otce, dohodli jsme se, že pan náměstek Rašek předloží návrh panu ministru obrany k 28. říjnu letošního roku".

(genmjr. v zál. dr. Jaroslav Frýbert, předseda Centrální rehabilitační komise FMO, 4. 7. 1991)

Závěr:

Silně prožidovské orientaci současného čsl. režimu odpovídá i jeho postoj k brigádnímu generálovi Václavu Petříkovi. Již citovaný výrok gen. Petříka na adresu Beneše nezůstal ani po 54 letech zapomenut. Samozřejmě, že zmiňovaný výrok je už jen logickým vyústěním celoživotních názorů a postojů tohoto statečného člověka. A my jsme považovali za svoji povinnost, vyjádřit mu naše upřímné poděkování alespoň touto vzpomínkou.

Přehled nejvýznamnějších vyznamenání brig. gen. V. Petříka:

- Čestná zbraň sv. Jiří (1915), spojena s ruským šlechtickým titulem
- Řád sv. Stanislava III. tř. (1915)
- Řád sv. Anny III. tř. (1915)
- Řád sv. Stanislava II. tř. (1915)
- Řád sv. Vladimíra I., II., III. tř.
- Řád sv. Anny II. tř
- Kříž sv. Jiří s palmou (1917)
- Francouzský válečný kříž s palmou (1919)
- Čs. válečný kříž (1921)
- Rytíř francouzské čestné legie (1922) a mnoho dalších

zpracoval: Josef Tomáš

MAGNET TRAGÉDIÍ

Tato vlastnost se ještě prolínala se záchvaty neodůvodněné krutosti, a o jeho vrtkavosti a neschopnosti soustavné práce pro stranu, kterou si po svém odpadnutí od Církve zvolil, dokreslují vcelku dostatečně jeho osobnost. Historik Schmidl uvádí, že se pan Petr Vok na smrtelné posteli chtěl vrátit ke katolické Církvi, ale že mu prý v tom jeho vlastní dvořané zabránili a prosbě umírajícího nevyhověli. Těžko odhadnout, kolik je na tomto tvrzení pravdy, ale udržuje se v historických pracích houževnatě.

V krátkém přehledu si připomeneme celkovou situaci v našich zemích z hlediska významných postav a postojů, jimiž do značné míry ovlivňovaly osudy celého království.

Náboženské vášně přes všechnu snahu a úsilí předchůdců Rudolfových se zdály nedojít nikdy konce. K jejich rozvíření a živení nepochybně ještě přispěla vzpoura Rudolfova mladšího bratra Matyáše proti císaři. Podle zvyku dávali Rudolfovi předchůdci Ferdinand a Maxmilián ještě za svého života zvolit a korunovat příslušnými zemskými sněmy své nástupce za české a uherské krále, aby si tímto způsobem zajistili pro svůj rod panování. Vzhledem k už zmíněné císařově neschopnosti nebo nezájmu věnovat se náležitě státní správě obrovské říše, postoupila dědická práva na císařova mladšího bratra Matyáše. Císař Rudolf nebyl ženat, neměl legálních potomků a tudíž následníků. Je samozřejmé, že si Matyáš chtěl svoje nástupnictví nechat potvrdit stejným způsobem, jako tomu bylo u už zmíněných předchůdců, tj. volbou a korunovací. Podezřívavý císař však tento celkem rozumný akt odmítal a nakonec si kategoricky zakázal i jen pouhou zmínku o tomto tématu.

K dokreslení stručného nástinu situace je třeba ještě uvést, že předním pánem luteránů německé národnosti byl Jáchym Ondřej Schlick (po našem Šlik), jehož rod pocházel z česko-německého pomezí u Chebu a vlastnil v západních Čechách rozsáhlé statky. Z nově usazených německých rodů stojí za zmínku především hrabě Matyáš Thurn a pan Linhart Colona z Felsu. Jejich panství v Čechách byla císařskou odměnou za služby ve válkách proti Turkům na uherském pohraničí.

Hlavou nekatolíků na Moravě byl moravský hejtman, Český bratr pan Karel ze Žerotína, který pobýval léta v cizině jako voják. Znám je i jako autor právnických spisů a národohospodářských nauk, které byly nad průměrem své doby.

Na neklidné turecko-uherské hranici mezitím přerostly téměř trvalé potyčky a šarvátky v regulérní válku. Císařská vojska dosáhla významných úspěchů, které našly konkrétní výraz ve vydání tureckých pašalíků Sedmihradska a Zátisí Rudolfovi. Vojenský triumf byl pravděpodobně příčinou císařského nařízení, jímž měly být katolíkům vydány některé kostely v Košicích a Levoči, jichž se v náboženských válkách a nepokojích zmocnili protestanté. Tím ovšem vyvolal zuřivý odpor protestantského měšťanstva i šlechty a vzniklého vření využil Štěpán Bačkay, který se pokusil vytvořit na území dnešního východního Slovenska a části Rumunska samostatné, na císaři nezávislé protestantské knížectví. Není známo, zda se při hledání vojenské podpory pro svou vzpouru obrátil na lutheránské souvěrce v německých a českých zemích - jisté však je, že mu ji ochotně nabídl osmanský velkovezír a poslal mu na pomoc vojsko, složené z Turků, Tatarů a maďarských vojenských zběhů. Roku 1604 začíná dobývat císařská města v Uhrách a dnešním Rumunsku, jejichž obyvatelé mu ochotně otvírali brány svých měst a lutherská šlechta se shromažďovala pod jeho praporem. Tím vším zesílil vojensky tak, že se odvážil postavit císařskému vojsku v otevřeném poli. V dubnu následujícího roku svolává do Mukačeva sjezd stavů z území, které ovládá, a nechává se od nich provolat vévodou sibiňským a uherským. Teprve nyní nacházíme historickou zprávu o tom, že se obrátil i na slezské a moravské lutherské stavy s výzvou k zdvihnutí náboženského boje. Koncem roku Bačkay přenáší vzpouru i na území dnešního západního Slovenska, kde ovšem u měšťanstva a šlechty nenachází zdaleka tolik porozumění a obrací je na víru násilím. V neustálých bojích se jeho hejtmanům podařilo dobýt Nitru, Trnavu a Trenčín, abych jmenoval aspoň nejvýznamnější města, a začíná ohrožovat i Moravu a Uhersko jižně od Dunaje, a podnikají i výpady do východního Rakouska. Bačkay se cítil na vrcholu své moci. V listopadu téhož roku jej ve svém polním táboře u Budína přijímá velký vezír a prokazuje mu mimořádné pocty, včetně předání vladařských insignií, žezla a koruny. Aby si však připomínal, komu za svoji moc vděčí, zavazuje ho poplatkem 10 tisíc dukátů cařihradskému sultánovi.

Matyášovi, který se ujal státních záležitostí místo svého bratra Rudolfa, nezbylo než se samozvaným panovníkem vyjednávat. Výsledek těchto jednání je znám jako tzv. vídeňský mír z roku 1606. Matyáš se jménem svého císařského bratra zavázal uznat náboženskou svobodu uherským stavům a královským městům, Bačkayovi musel ponechat Zátisí a vévodství sibiňské. Neustoupil jedinému požadavku povstalců, aby z Uher odvolal jezuity.

Hned na to zahájil jednání s Turky o trvalejší mír. Výsledkem dohody bylo složení 200 tisíc dukátů, jako osvobození jednou pro vždy od ročního poplatku, k němuž se zavázal již Maxmilián I. Resultát dohody napovídá leccos o vnitřních poměrech v turecké říši, která i přes velikou vojenskou sílu (jak ještě později dokázala) měla svůj zenit za sebou.

Bačkay zemřel v Košicích roku 1606. Jeho život a kariéra jsou výrazným mementem toho, kam může jakoukoliv zemi zavést vnitřní náboženská nejednotnost a řevnivost. Území, jímž panoval po své úspěšné vzpouře proti zákonnému panovníku, byla tureckým vazalem - přesto se vládci těchto pašalíků považovali za nejpřednější uherské velmože a lutheránské uherské stavy v nich spatřovali své zastánce proti královské katolické politice. Je to v historii obrázek tak častý, že se ani nechce opakovat přísloví o dvou, kteří se perou k veliké radosti třetího, v tomto případě osmanského sultána. Zbývá ještě dodat, že v této neklidné podunajské oblasti, kde rozhodující převahu nezískala ani císařská, ani sultánova vojenská moc, vládl v letech 1608 až 1613 Gabriel Bathory. I když lutheránství již nikdy nenabylo svého dřívějšího rozmachu, udrželo se zde i přes opakované rekatolizační pokusy v podobě augsburgské a helvétské víry až do osvícenecké doby Josefa II.

Ať už právem nebo ne, nabyl energický Matyáš podezření, že císař Rudolf za jeho zády vyjednává o nástupnictví s Leopoldem, bratrem Ferdinanda Štýrského. Přes výslovný zákaz svolal do Bratislavy roku 1608 uherské stavy pod záminkou hájení víděňského a tureckého míru, o nichž byla už zmínka, a s jejichž výsledkem císař nesouhlasil. Navrhl shromážděné šlechtě vytvoření branného spolku k hájení víry a získal podporu rakouských stavů, později se k němu připojila i moravská protestantská šlechta, mezitím shromážděná na ivančickém sněmu. S vyjímkou pana Dietrichštejna, který zůstal věrný císaři a snažil se obě strany smiřovat, se k Matyášovi přidali především pan ze Žerotína a Lichtenštejn, který jim sliboval zaručení náboženských svobod. Všichni přítomní se veřejně zřekli císaře Rudolfa.

Pak už nezbývalo, než vzpouru vojensky podpořit. Matyáš sebral stavovského i vlastního vojska kolem 30 tisíc mužů, svolal do Čáslavi stavovský sněm a vytáhl přes Moravu do Čech. Pronikl až před Prahu, ale rozhodující část českých stavů a měšťanstva zachovala císaři věrnost. Rudolf byl hrozícím nebezpečím vyburcován za své netečnosti a projevil - i když jen krátkodobě - už dávno u něj nevídanou aktivitu. Nařídil v pražských městech vojenskou hotovost a urychleně najal valonské střelce, takže se Matyáš ani neodvážil na Prahu zaútočit. Snad s takovým odporem u svého bratra nepočítal, v každém případě začal vyjednávat. Žádal od císaře, aby mu postoupil všechny pravomoci a důstojenství, a sám se uchýlil do ústraní. To

bylo i pro jinak apatického císaře nepřijatelné. Čeští stavové, i když se postavili na obranu svého panovníka, využili jeho tísně a vymohli na něm souhlas se svými požadavky, z nichž nejdůležitějším bylo zaručení svobodného vyznávání lutherské víry císařským majestátem. Rudolf slíbil stavům vyhovět v jejich požadavcích a zachránil si tak vládu v Čechách. Všechno ostatní připadlo Matyášovi. Tzv. mírem libeňským (tehdy vesnice poblíž Prahy) postoupil svému bratrovi vládu v Uhrách, Rakouských zemích a se schválením sněmu i Moravu - pro sebe si podržel vlastní Čechy, Slezsko a obě Lužice, které tehdy byly součástí českého království.

Ale ani tato "dělba" říše mezi oba bratry nepřinesla, a ani nemohla přinést zemím uklidnění a pokoj. Oba Habsburkové vděčili za své državy především podpoře stavů, což si stavy neopomenuly nechat "zaplatit" a každý ve svém táboře se domáhal za svoji podporu různých výhod a ústupků. Poměrně nejskromnější nároky vznesla Morava ústy zemského hejtmana pana ze Žerotína, který podmiňoval uznání Matyáše za moravské markrabě uznáním zásady, že nikdo nemá být utlačován pro své náboženské přesvědčení. Matyáš tomuto požadavku rád vyhověl, a na důkaz dobré vůle daroval městu Brnu známého krokodýla, který na tamější radnici visí od roku 1608. Jinde bylo jinak, většinou však neklidněji. Uherský volební a korunovační sněm, svolaný do Bratislavy, už tak smířlivý nebyl. Dokumentovalo to jasně asi 10 tisíc ozbrojenců, které si šlechta na sněm přivedla jako přesvědčivý "argument" na podporu svých požadavků. Pod dojmem těchto skutečností nezbylo Matyášovi než slavnostně potvrdit stavům podstatné rozšíření náboženských svobod. Teprve potom byl arcibiskupem Forgáczem korunován dne 19. listopadu uherským králem.

České stavy nehodlaly vůči svému panovníkovi postupovat jinak. V lednu 1609 se schází v Praze český sněm. Nekatoličtí šlechtici požadují odměnu za obranu císaře Rudolfa v podobě potvrzení náboženských svobod, a navíc proti původním podmínkám i vydání Týnského chrámu pro potřeby lutheránské konsistoře, a Klementina k jeho užití jako vzdělávacího ústavu. Císař, podporován v tom nejvyšším kancléřem, panem Zdeňkem z Lobkovic, odmítal vyhovět požadavkům stavů (také ovšem i proto, že největší jeho strach již pominul), a odvolal se na kompaktáta jako dostatečnou záruku náboženských svobod. Mluvčí stavů právnicky celkem správně namítali, že kompaktáta byla již roku 1567 jako zemský zákon zrušena (i když z jejich podnětu) a nové odmítnutí z císařovy strany způsobilo nové napětí, které hrozilo přejít až k násilnostem, jimiž si stavy chtěly majestát náboženských svobod vynutit. Nakonec i katolická šlechta radila císaři k ústupnosti - s vyjímkou tří statečných: kancléře Lobkovice a pánů Slavaty a Martinice. S posledními dvěma se ještě setkáme v našem stručném přehledu. Kancléř vyzýval císaře k najmutí vojska a odpírání stavům brannou mocí. K tomu ovšem už Rudolf neměl dostatek odvahy a hlavně peněz.

Koncem března se sněm rozchází, aby získával podporu na všech stranách, především u německých souvěrců, a znovu se podle předchozí dohody za necelý měsíc schází. Přes císařův zákaz se stavy shromažďují na novoměstské radnici v Praze a svoje rokování podporují psychologicky velmi účinně vojskem, potloukajícím se po celé Praze v plné výzbroji. Z dobových pramenů víme, že přestrašený císař Rudolf považoval každý hluk z města za počátek útoku na Hrad a dával průchod své bezmocné zuřivosti. nakonec boj nervů labilní císař prohrál, i když situace výbojných stavů také nebyla zdaleka tak pevná, jak se mohla zdát.

Koncem května císař prohlásil do té doby nezákonný sněm za řádný a pozval zástupce protestantských stavů na pražský hrad k jednání. Nějakou dobu se císařská strana snažila ještě požadavky stavů oddálit pod různými záminkami, ale když se pod Hradem začalo opět hrozivě sbírat vojsko, císař definitivně povolil. Česky psaný Majestát císaře Rudolfa zaručoval lutheránům i Českým bratřím zákonnou ochranu jejich víry a vypočítával podrobně rozsah této svobody. Majestát rovněž postoupil nekatolíkům Karolinum a dolní konsistoř, jak původně požadovali. Císař Majestát podepsal 9. července 1609 a za tři dny na to byl slavnostně přenesen na staroměstkou radnici a ukazován lidu jako "nová kompaktáta".

Na místě je zmínka o nepřehlédnutelné postavě nejvyššího kancléře Zdenka z Lobkovic. Prohlásil, že Majestát byl na císaři vynucen nepřípustným nátlakem a odmítl jej jako státní dokument podepsat. Nakonec se pro jeho pevný postoj museli stavové spokojit s podpisem nejvyššího purkrabího. Statečný pan z Lobkovic spolu s pány Slavatou a Martinicem odmítli zanést dokument do zemských desek (čímž dokument nabýval formu zákona), a hrozila nová roztržka. Mluvčí protestantů pan Budovec požadoval na císaři odvolání těchto tří úředníků, ale to císař rezolutně odmítl, snad aby si zachoval aspoň část sebebědomí, otřeseného podpisem vynuceného dokumentu. Pan Budovec se tedy musel spokojit s prohlášením tří katolických pánů za nepřítele všech protestantů a předem na ně přenesl zodpovědnost za všechny budoucí možná porušení svobod Majestátu. Těžce vydobytý dokument, jehož obdobné znění bylo vydáno i pro Lužice a Slezsko, byl slavnostně převezen na Karlštejn a uložen mezi zemské cennosti.

Přejdeme-li spletité a podrobné doby Majestátu, jimiž se vypočítávají podmínky trpění obou hlavních věrouk tam, kde zůstaly, nebo zásady rozdělení kostelů a podobná ustanovení, lze celkem oprávněně konstatovat, že vynucený Majestát zaručoval protestantům zřetelné nadpráví, protože skutečnou svobodu vyznání zaručoval pouze v královských městech. Na šlechtických statcích (které v naprosté většině byly v držení lutherského panstva) museli katolíci docházet k bohoslužbám mimo území panství, což bylo na mnoha místech prakticky nemožné, jak je na první pohled zřejmé. Navíc tento zákon dával světským osobám právo zřizovat církevní řády, což ponechávám bez komentáře.

Zatrpklý a stárnoucí císař Rudlf se pustil do nebezpečné a zoufale nepromyšlené pomsty za obě porážky, které musel od svého bratra strpět. Za tajné pomoci štýrského prince Leopolda nechal roku 1610 najmout potají v Německu asi dvanáct tisíc žoldnéřů a shromáždil je v Pasově pod vedením dobrodružného Vavřince Ramée. Neukázněná soldateska, divočejší nad obvyklou míru, brzy vyplenila zboží pasovského biskupa. Pod vedením svého "vojevůdce" vtrhli do Horních Rakous, které patřily Matyášovi. Když narazili na odpor městského obyvatelstva, obrátili se zase podle svého zvyku na bezbranné venkovské obyvatelstvo, až konečně v lednu 1611 neovladatelné tlupy překročily českou zemskou hranici a postupovaly do vnitrozemí. Ramée dobyl mnoha měst, mezi nimi např. Budějovice, Písek, Krumlov, a začátkem února stanul před Prahou. Císař byl přinucen během postupu "pasovských" svolat zemskou hotovost a připravit království k obraně. Samotný Hrad hájil protestantský šlechtic německého původu Colona z Felsu. Pasovští v noci vnikli do podhradí na Malou stranu, odkud ihned zahájili útok proti Hradu a současně přes most na Staré město, ale byli společnými silami vojska a měšťanů odraženi. Po dvou dnech padl Pražský hrad.

Jaroslav Voříšek
(pokračování příště)

Upozorňujeme čtenáře, že dokončení přehledu o současných politických stranách přineseme v příštím čísle. Děkujeme za pochopení.

TP

Týdeník Politika, soukromý list pro politiku a ekonomiku. Šéfredaktor Josef Tomáš, zástupce šéfredaktora Jaroslav Voříšek. Vychází každý čtvrtek. Registrační číslo 5580, TS 5 G, mezinárodní indexové číslo 47 620, povoleno ministerstvem kultury ČR. Kontaktní adresa: P.O. BOX 31, 106 00 PRAHA 106. Rozšiřuje PNS.
sazba-tisk RECAL-DOBEL Lanškroun